בית משפט לעניינים מנהליים בתל אביב - יפו

רע"מ 25139-05-25 בוריס מדובוי ואירנה לוגינובה נ' רשות האוכלוסין וההגירה, משרד הפנים

לפני: **כבוד השופטת מיכל אגמון-גונן**

המבקשים: **בוריס מדובוי**
אירנה לוגינובה
ע"י ב"כ עוה"ד אלכס זרנופולסקי ואנה מחיטריאן

נגד

המשיבה: **רשות האוכלוסין וההגירה, משרד הפנים**
(בטרם הגשת תגובה)

החלטה

לפניי בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית הדין לעררים (כב' הדיין איתיאל גבעון) שדחה בקשה לסעד זמני שימנע הרחקת המבקשת 2 מישראל אליה הגיעה אתמול, 11.5.25, בטיסה. אציין כבר בפתח הדברים כי התיק בבית המשפט נפתח בשעה 07:28, ומיד בסמוך הועבר לטיפולי, בשעה 07:43. כיון שהטיסה בה הורחקה המבקשת 2, הייתה אמורה להמריא בשעה 08:00, לא ניתן היה ליתן צו ולעכב בכך טיסה הנמצאת על המסלול.

עם זאת, אני סבורה כי יש לדון בבקשה לגופה. החלטת בית הדין ניתנה בשעה 04:30. היינו, באותה עת נותרו שלוש וחצי שעות עד הטיסה. בית הדין קבע בהחלטתו כי: "**לא ניתן לעכב את הרחקת העוררת עד לקבלת עמדת המשיבה מבלי לבטל את הטיסה (משאב יקר וחסר במיוחד בימים אלה).**" בית הדין לא הבהיר מדוע לא היה מקום להשאיר את המבקשת בישראל, ולו במשמורת רשות האוכלוסין וההגירה (להלן: **הרשות**), ואז לקבל את עמדת הרשות, מה שהיה מונע כל הפרעה לטיסה. בנוסף, בית הדין לא הבהיר מדוע השארת המבקשת 2 בישראל תביא לביטול הטיסה (חלף אולי עיכוב מסוים לו היו ממתינים לעמדת הרשות). ככל שהכוונה הייתה לביטול טיסתה של המבקשת עצמה, הרי שכפי שאפרט, זכות הגישה לערכאות גוברת.

רקע הדברים וההליכים שלעניין

1. בני הזוג המבקשים נשואים, ומנהלים חיי משפחה יחד עם בנה של המבקשת (כיום כבן 18, אך היה קטין נלווה בהליך המדורג). המבקשים מנהלים הליכים לקבלת מעמד בישראל החל מדצמבר 2022 במסגרת נוהל מתן מעמד לבן זוג זר הנשוי לאזרח ישראלי (ההליכים מפורטים בהחלטת הרשות מיום 4.3.25 שצורפה כנספח לבקשת רשות הערעור – להלן: **החלטת הדחייה**). לאחר השלמת מסמכים, הותרה ביום 17.8.23 כניסתם של המבקשת 2 ובנה לישראל. נערכו להם ראיונות וביום 14.8.24 הוחלט להאריך את אשרתה מסוג ב/1 בחצי שנה נוספת בלבד, בשל העדר

מרכז חיים בישראל. על החלטה זו הוגשו ערר פנימי וערר (ערר ת"א 3361-24), והתיק נקבע לדיון ליום 4.6.25. ביום 3.3.25, בטרם נדון או הוכרע הערר, עקב התמשכות ההליכים נערך ריאיון נוסף למבקשים, במסגרתם בקשתם לשדרג את מעמד המבקש לרישיון א/5 במסגרת ההליך לקבלת מעמד.

2. ביום 4.3.25, על אף שהערר על ההחלטה הראשונה טרם נדון וטרם הוכרע, נתנה הרשות החלטה חדשה בבקשת המבקשים, החלטת הדחייה. על פי הנאמר בהחלטת הרשות, עלה מהריאיון כי המבקש ממשיך לעבוד ברוסיה, על כן, כך לפי ההחלטה, בפועל מרכז חייו אינו בישראל לצד המבקשת ובנה. הבקשה נדחתה מאחר שלפי סעיף ה.4.ב. לנוהל, אחד הקריטריונים למתן מעמד הינו מרכז חיים משותף בישראל. עוד נקבע כי על המבקשת ובנה לעזוב את ישראל בתוך 30 יום ממועד קבלת ההחלטה.

3. יומיים לאחר מכן, ביום 6.3.25 הגיש ב"כ המבקשים בקשה דחופה למתן צו ארעי שיורה על הקפאת החלטת הרשות, וכן להאריך את רישיון המבקשת מסוג ב/1 עד להכרעה בערר (נספח ה' לבקשה).

4. ביום 20.3.25 ניתנה החלטת בית הדין בערר שהוגש טרם מתן החלטת המשיבה לדחות את הבקשה (נספח ג' לבקשה). כב' הדיין יואב בר-לב קבע בהחלטתו כי משניתנה החלטה חדשה בעניינם של המבקשים, במסגרתה צוין כי המבקשים רשאים להגיש ערר פנימי, אין מקום להמשיך את הערר, והורה על מחיקתו, כך שהמבקשים יוכלו למצות הליכים (ערר פנימי) מול הרשות. עם זאת הוסיף וקבע:

"**ככל שהעוררים יפנו להגשת ערר פנימי במועד, המשיב יאריך את הרישיון שהיה בידי העוררת במועד הגשת הערר, עד למסירת החלטתו בערר הפנימי". בית הדין הוסיף וחייב את הרשות בהוצאות המבקשים בסכום של 2,500 שקלים.**"

5. אכן, על פי החלטת בית הדין, ומשהגישו המבקשים את הערר הפנימי, הוארכה אשרת ב/1 של המבקשת כמו גם אשרת חוזר, עד ליום 30.6.25 (העתק האשרות צורף כנספח ד' לבקשה). ההחלטה בערר הפנימי התקבלה ביום 8.4.25 והוצאה למבקשים, לטענתם, במהלך חופשת הפסח. לדבריהם, יצאו המבקשים לחו"ל לנסיעות מתוכננות מראש, כאשר המבקשת יצאה ביום 1.5.25, עם כרטיס חזרה ליום 11.5.25. בנה של המבקשת נשאר בישראל. המבקשת סברה כי האשרות שנתונות לה עד ליום 30.6.25, יאפשרו לה לחזור ואז להגיש ערר.

6. עם חזרת בני הזוג סורבה כניסת המבקשת, על פי האמור בבקשה ובהחלטת בית הדין משיקולי הגירה לא חוקית ושיקולי בטחון.

7. המבקשים הגישו בקשה למנוע הרחקת המבקשת מישראל, ובהחלטה נשוא הבקשה שלפניי, דחה בית הדין את הבקשה. בית הדין מתייחס בהחלטתו, בין היתר, להחלטת הדיין יואב בר לב להורות לרשות להאריך את האשרה בה אחזה המבקשת, וקבע כך: "**לא נעלמה מעיני החלטת בית הדין בערר 2239-25 המורה על חידוש רישיון העוררת, ואולם, מקום בו החלטת הסירוב נשענת גם על שיקולי בטחון, אני סבור כי אין מקום להעניק את הצו הארעי במעמד צד אחד**". אדגיש כי בבקשה שלפניי נטען כי לא נאמר להם מהם אותם שיקולי ביטחון וכי הדבר מעולם לא עלה בהליכים שניהלו מול הרשות.

הבאתי בהרחבה את הנסיבות, כדי להבהיר כי המבקשים מנהלים חיים בישראל, כאשר בנה של המבקשת נותר בישראל, בבית המשפחה. אני סבורה כי על אף שההליך הפך, לכאורה, תיאורטי, יש להמשיך ולדון בו. אפרט את הנימוקים לכך, ואז אפנה לדון בהחלטת בית הדין לגופה.

<u>תיאורטיות ההליך</u>

8. ברע"מ 36957-03-22 **Anastasia ופלוני (קטין נ' רשות האוכלוסין וההגירה**, נבו, 28.3.22), דנתי בשאלת ההרחקה בטרם קבלת ייעוץ משפטי של אזרחי אוקראינה שנמלטו לישראל בעקבות המלחמה בארצם, וקבעתי כי יש להותירם בישראל לפחות 48 שעות כדי לאפשר להם קבלת ייעוץ משפטי. גם שם הבקשה נדונה כשהדיון שם הפך תיאורטי (באותו מקרה עקב התרת כניסתם לישראל).

9. אמנם, ככלל, בתי המשפט אינם דנים בעניינים תאורטיים, עם זאת, בפסיקה נקבע כי קיימים חריגים לכלל זה. חריגים היפים לענייננו. כך, בבג"ץ 6055/95 **שגיא צמח נ' שר הביטחון**, פ"ד נג(5) 241 (1999) נדונה שאלת אורך המעצר טרם הבאה לפני שופט של חיילים על פי חוק השיפוט הצבאי. כב' השופט יצחק זמיר קבע כי ככלל, בית-המשפט אינו מוכן לדון בעתירה תאורטית, בין שהייתה כזו בעת הגשתה ובין שהייתה אקטואלית בעת הגשתה, אם המקרה הנדון בעתירה נפתר מעצמו או בהחלטה. על אף שבאותו עניין חיילים שנעצרו שוחררו עוד קודם לדיון בעתירה, דן בית המשפט בעתירה, תוך שנקבע כי יש חשיבות לדיון בשאלה הכללית במקרים בהם מדובר בשאלה חשובה הנוגעת לעקרונות היסוד של שלטון החוק, המתעוררת חדשות לבקרים לגבי חיילים רבים, אך אורך חייה מטבעו הוא קצר, שכן היא מתקיימת לגבי כל פרט ופרט ימים ספורים בלבד.

הדיון בעתירה היה לפני הרכב מורחב של 11 שופטים. פסק דין הרוב נכתב בידי כב' השופט זמיר, ובו נקבע (בעמ' 249 לפסק הדין):

> **"אולם שאלה זאת היא בעלת אורך חיים קצר: היא עולה כאשר חייל נעצר על-ידי שוטר צבאי; היא קיימת במשך ימים ספורים בלבד, עד שהחייל משתחרר או מובא בפני בית-דין צבאי להארכת המעצר ואז היא גוועת. <u>יוצא אפוא שאם בית-המשפט לא יהיה מוכן לדון בשאלת החוקיות של המעצר, רק משום שבינתיים החייל שוחרר</u>**

> **<u>והעתירה נעשתה תאורטית, הוא לא יוכל לדון בשאלה זאת לעולם. התוצאה תהיה, בפועל, שהחלטות לעצור חיילים יקבלו חסינות מפני ביקורת שיפוטית. זוהי תוצאה חמורה. היא אינה מתיישבת עם שלטון החוק. כדי למנוע תוצאה כזאת, צריך בית-המשפט לדון בשאלת החוקיות של המעצר אף לאחר שהשאלה חדלה להיות אקטואלית...</u> לפיכך החלטנו לדון בשתי העתירות לגוף העניין".**
> (הדגשה שלי – מ' א' ג').

10. זהו בדיוק המקרה שלפנינו. המבקשת, שבידה אשרה בתוקף, מגיעה לישראל, ביתה בשנים האחרונות, עם בעלה, אזרח ישראלי, ומורים על הרחקתה. בית הדין קובע כי כיון שהטיסה קבועה לשלוש וחצי שעות לאחר מכן לא ניתן לקבל את תגובת הרשות ועל כן דוחה את הבקשה, מבלי שנבחנת החלטת הרשות לגופה. כך, בדומה לעניין **שגיא צמח**, אם בית המשפט לא ידון בבקשה זו הוא לא יוכל לדון בעניין לעולם, כשגם בענייננו מדובר ביסודות שלטון החוק – האפשרות להעביר את החלטות המינהל בביקורת שיפוטית.

11. בדומה בבג"ץ 3148/18 **פלוני נ' שר הפנים** (נבו 05.05.2021), נדון עניינם של טרנסג'נדרים ובקשתם להמיר את הרישום בתעודת הלידה מאב ואם להורה והורה. העתירה שם הפכה לתיאורטית כי במקרה הפרטני, הסכימה הרשות לשינוי הרישום. כב' הנשיאה אסתר חיות קבעה לעניין זה (בפסקה 21 לפסק הדין):

> **"הכלל הנקוט עמנו הוא אכן כי אין מקום למתן פסק-דין בסוגיות אקדמיות. אך אין זה כלל בל יעבור. כך למשל עשוי בית המשפט לדון בשאלה תיאורטית, בין היתר, כשיש יסוד להניח כי היא תתעורר פעמים נוספות וכשהיא מעלה שאלה כללית שההכרעה בה עשויה להשפיע על מספר רב ובלתי-ידוע של אנשים."**

עוד עמד על כך יצחק זמיר במאמרו, ביקורת שיפוטית בעניינים תאורטיים, **ספר סטיב אדלר** 583, 595 (2016), דבריו כאילו נכתבו במיוחד למקרה שלפנינו:

> **"אולם לעתים העניין הוא על פי טבעו קצר מועד, כלומר הוא קיים כעניין אקטואלי רק במשך תקופה קצרה. אפשר שהתקופה תהיה קצרה עד כדי כך שבאופן מעשי לא יהיה בידי העותר די זמן להכין עתירה, ומכל מקום לא יהיה בידי בית המשפט זמן לפסוק בעתירה, במשך התקופה שבה העניין עדיין אקטואלי. <u>במצב כזה, אם בית המשפט יסרב לדון ולפסוק בעתירה על יסוד הכלל בדבר עניינים תאורטיים, יצא שבפועל עניין כזה יהיה חסין בפני ביקורת שיפוטית. תוצאה אפשרית היא שמעשה לא חוקי יוכל לחזור על עצמו בלי שבית המשפט יוכל למנוע את הישנות המעשה, פעם אחר פעם. מצב כזה עלול לפגוע בשלטון החוק ואף במעמד של בית המשפט שייראה, אם יעמוד מנגד ללא תגובה, כאילו הוא נותן גושפנקה למעשה לא חוקי.</u> כדי למנוע תוצאה כזאת נקבע חריג לכלל בדבר עניינים תאורטיים."**
> (הדגשה שלי – מ' א' ג').

והוסיף (בעמ' 604) כי:

> **"אולם, מנגד, לא פעם התוצאה של דחיית עתירה על יסוד הטענה בדבר עניינים תאורטיים עשויה להיות קשה ומטרידה. העותר עשוי לצאת מבית המשפט בידיים ריקות, גם אם קיים אינטרס לגיטימי בקבלת הכרעה מבית המשפט, ואפילו אם לגוף העניין הדין עמו. כזה הוא לדוגמה המקרה שבו עניין אקטואלי הפך להיות עניין**

> **תאורטי לאחר שהרשות המנהלית הזדרזה לקבוע עובדות בשטח, ובית המשפט, נוכח מעשה עשוי, חש חסר אונים להושיע....הכלל בדבר עניינים תאורטיים עשוי לגרום תוצאה לא צודקת מבחינת העותר, ולעתים אף תוצאה לא רצויה מבחינת הציבור."**

12. זהו, כאמור, המקרה שלפניי. ככל שלא אדון בבקשה זו, על אף שהמבקשת הורחקה מישראל, יהיה בכך מעין אישור כי בכל פעם שקבועה טיסה להרחקת אדם מישראל בניגוד לרצונו, בטווח של שעות, ניתן יהיה להרחיק את מי שהגיש בקשה כאמור ללא ביקורת שיפוטית. הדבר אף יהווה תמריץ לאתר טיסות מתאימות. זאת אין לאפשר, בעיקר כך, שמתן צו המעכב הרחקה במועד בו נדונה הבקשה בבית הדין, לא היה מעכב את הטיסה.

על כן החלטתי לדון בבקשת רשות הערעור לגופה.

<u>זכות הגישה לערכאות וחשיבות הביקורת השיפוטית בחברה דמוקרטית</u>

13. זכות הגישה לערכאות במשטר דמוקרטי כונתה "**זכות על**". אין מתאימים לעניין זה מדבריו של כב' השופט, לימים המשנה לנשיא, מישאל חשין בע"א 733/95 **ארפל אלומיניום בע"מ נ' קליל תעשיות בע"מ**, פ"ד נא(3) 577 (1997):

> **"<u>דעתי-שלי היא, כי זכות הגישה לבית-המשפט אין היא זכות-יסוד במובנו הרגיל של המושג זכות-יסוד. שייכת היא למסדר נורמות אחר בשיטת המשפט. ניתן לומר – וכך אומַר אני – כי נעלה היא על זכות-יסוד. לא עוד, אלא שקיומה הינו תנאי הכרחי וחיוני לקיומן של שאר זכויות-היסוד. זכות הגישה לבית-המשפט הינה צינור החיים של בית-המשפט. התשתית לקיומם של הרשות השופטת ושל שלטון החוק.</u> בזאת נשתנתה הרשות השופטת משתי אחיותיה – הרשות המחוקקת והרשות המבצעת – ששתי אלו האחרונות יוזמות ועושות, אם בתחום החקיקה ואם בתחום המעשה, בעוד אשר הרשות השופטת יושבת על מושבה ומצפה כי יבואו אליה לקבל את חוות-דעתה ואת הכרעותיה. וכנאמר על משה: "וַיְהִי מְמָחֳרָת וַיֵּשֶׁב מֹשֶׁה לִשְׁפֹּט אֶת-הָעָם וַיַּעֲמֹד הָעָם עַל-מֹשֶׁה מִן-הַבֹּקֶר עַד-הָעָרֶב" (שמות, יח, יג [א]). שניים אלה הם הנדרשים לשיפוט: שופט היושב על מושבו ומתדיינים העומדים לפניו. באין מתדיינים יישב בית-המשפט בטל וחסר-מעש, ובית-משפט שאין מתדפקים על שעריו כמוהו כמו-לא-היה."**
> (הדגשה שלי – מ' א' ג').

כב' השופט חשין הוסיף ועמד על חשיבות הביקורת השיפוטית, כצידה השני של מטבע זכות הגישה לערכאות (שם):

> **"נדע מכאן, כי חסימת הדרך לבית-משפט – בין במישרין בין בעקיפין – ולו באורח חלקי, חותרת תחת ה-raison d'etre של הרשות השופטת. ופגיעה ברשות השופטת פירושה פגיעה ביסוד הדמוקרטי של המדינה. באין רשות שופטת, <u>באין ביקורת על מעשי הפרט והשלטון, ייפרע עם ותאבד ממלכה</u>. באין ביקורת שיפוטית יאבד שלטון החוק ותיעלמנה זכויות-היסוד..... בחסימת הדרך לבית-משפט ייעלם ואיננו הדַיין, ובאין דיין ייעלם אף הדין עמו."**
> (הדגשה שלי – מ' א' ג').

מניעת ביקורת שיפוטית היא חמורה מכל חמורה. כך ככלל, כמו בעניין ארפל אלומיניום, בין צדדים להליך אזרחי, כך וודאי וודאי כאשר הרשות היא זו המנסה לגרום לנעילת שערי בית המשפט על ידי הרחקת המבקשים להיכנס בשעריה מישראל בבהילות, ובית הדין נמנע מהפעלת סמכותו, שעה שהוא עצמו מציין כי עיכוב לטיסה ככל שייגרם ייגרם מהמתנה לתגובת הרשות, ולא ממתן הצו באותה עת.

<u>מן הכלל אל הפרט</u>

14. מעבר לאמור לעיל, במקרה זה היו מספר נתונים שחייבו הותרת המבקשת בישראל וקיום דיון סדור לאחר קבלת תגובת המשיבה.

ראשית, בהחלטת בית הדין נשוא הבקשה שלפניי מודגש כי סירוב הכניסה של המבקשת הוא משיקולי הגירה בלתי חוקית ומשיקולי בטחון. שני השיקולים לא הובהרו. אשר לשיקול של הגירה בלתי חוקית נשמע על פניו נימוק תמוה כאשר המבקשים מנהלים הליכים מסודרים מול הרשות להסדרת מעמד, כאשר למבקשת היו אשרות בתוקף במועד הכניסה. הדיין היה ער לעובדה זו אך ציין ששיקולי הבטחון גוברים. אשר לשיקול הבטחוני, בו נאחז בית הדין לנימוק ההחלטה, מעבר לכך שהעניין לא פורט, היה צורך לבחון את העניין שכן כניסתה של המבקשת לישראל הותרה לפני כשנתיים, במסגרת ההליך המדורג, לאחר שנבחנו גם שיקולים אלו. שיקולי בטחון מעולם לא הועלו בשום שלב במסגרת ההליך, והיה מקום לבחון זאת בטרם הרחקת המבקשת.

שנית, בנסיעה קודמת של המבקשת, לאחר החלטת הדיין בר לב כי אשרותיה יוארכו, עוכבו המבקשים בנתב"ג בטענה כי קיים להם חוב לרשות. זאת, שעה שבהחלטת הדיין בר לב נפסקו הוצאות לטובתם בשל התנהלות הרשות. הדבר הובא לידיעת בית הדין ואף צורף מסמך מתאים. היינו, נראה כי זו אינה הטעות הראשונה בעניינם של המבקשים, וגם עניין זה חייב בירור בטרם הרחקה.

שלישית, המבקשת היא אשתו של אזרח ישראלי, המנהלת הליך לקבלת מעמד, כשבנה הוא קטין נלווה (בימים אלו מלאו לו 18). המבקשים מתגוררים בישראל, והמבקשת יצאה לנסיעה קצרה. במצב דברים זה ברור כי מאזן הנוחות נוטה לטובת המבקשים, ובית הדין לא לקח זאת בחשבון. אמנם, בית הדין מתייחס לבנה של המבקשת ומציין כי יתכן שהוא כבר בגיר, וגם אם עדיין לא (בנה של המבקשת יליד 2007), הרי שממילא המבקש לוקח חלק בגידולו, אולם לא די בכך.

15. לאור כל האמור לעיל, החלטה זו של בית הדיון אינה יכולה לעמוד. ניתן היה להותיר את המבקשת בישראל, במשמורת הרשות, לקבל את עמדת הרשות, ואז ליתן החלטה תוך שקילת כל השיקולים הרלוונטיים. יודגש, אין מדובר במבקשת שאך הגיעה לישראל, המבקשת שוהה בישראל

כשנתיים, במסגרת הליך להסדרת מעמד, נשואה לאזרח ישראלי, כאשר מעולם לא הועלו במסגרת ההליכים טענה למניעה ביטחונית. במצב דברים זה היה על בית הדין להותיר את המבקשת בישראל עד לבירור העניין. הרחקת המבקשת שוללת ממנה את זכותה כי ההחלטה תבחן על ידי בית המשפט.

16. בנוסף, יש להבהיר כי הזכות לביקורת שיפוטית קיימת גם כאשר קיימת טיסה להרחקה מישראל, הן במקרה זה, הן ככלל. השיקול המעשי שיתכן שאליו התכוון בית הדין בכך שטיסת המבקשת תבוטל ויתכן ויהיה קשה, לאור המצב הבטחוני, לאתר טיסה אחרת, אינו עומד אל מול זכות העל לגישה לערכאות.

על כן, כאשר מתבקש בית הדין ליתן צו שימנע הרחקה בטיסה מסוימת, והטיסה קבועה למועד שהינו מעל שעתיים ממועד הטיסה המיועד, ככלל, ובהעדר נסיבות חריגות, יש ליתן צו המונע את ההרחקה לצורך קבלת עמדה מסודרת של הרשות ודיון לגופו של עניין, גם אם תוך השארת המבקש או המבקשת במשמורת הרשות. כך גם אם הטיסה קבועה בטווח קרוב יותר, אלא שאז ניתן ליתן צו שיותנה בכך שלא ייגרם עיכוב משמעותי לטיסה.

<u>סוף דבר</u>

על כן החלטתו של בית הדין מבוטלת, ובקשת רשות הערעור מתקבלת, כמפורט:

במובן הרחב, כך שיחולו ההוראות בפס' 16 לעיל, כדי לאפשר ביקורת שיפוטית על החלטות הרשות.

לעניין המבקשת שלפניי - יש לאפשר למבקשת לשוב לישראל. ככל שהרשות סבורה כי יש למנוע ממנה כניסה לישראל, תוחזק המבקשת במתקני הרשות, עד לקיום ערר לגופו של עניין ולא תורחק מישראל עד שלושה ימים לאחר החלטת בית הדין.

ב"כ המבקשים ימציא החלטה זו לרשות, ויודיע לרשות באיזו טיסה מתכוונת המבקשת לשוב לישראל, כך שהרשות תוכל לשקול את עמדתה, או לחלופין, לפעול כאמור בבקשה זו ולהעביר תגובה לבית הדין, שידון בערר לגופו.

כיון שלא התבקשה תגובת הרשות, איני עושה צו להוצאות.

המזכירות תודיע בדחיפות – גם טלפונית

ניתנה היום, י"ד אייר תשפ"ה, 12 מאי 2025, בהעדר הצדדים.

מיכל אגמון-גונן, שופטת

1
2